

13.11.2011

Rutinoffin kuski körötteli: Sähköpotkulauta

Tämäkertainen koeajo ei tullut yllätyksenä, sillä sitä oli suunniteltu jo kauan. Homma oli siirtynyt erinäisten syiden takia aika paljon ajatellusta ajankohdasta, mutta mikäpä hiton kiire minulla joutomiehellä oli tässä valmiissa maailmassa. Sovimme nyt viimeinkin toteutuneen koeajon lauantaille, ettei tarvinnut liikenteessä katsella hikisiä duunareita, se kun ei sovi minulle eikä matkaan mukaan lähteneelle Oskari Närälle. Oikeastaan lähdin Närän kanssa sen vuoksi, että pääsin istumaan hänen autoon hänen maksamalla bensoilla. Pihi papparainen kun ei muuten tarjonnut koskaan mitään.

Tämän kaksoiskoeajon ensimmäisen ajoneuvon tarjosi testattavaksi ystäväni Niku, joka muistetaan mm. AC Cobran koeajon järjestämisestä. Nikulla on firma nimeltä Other Side Custom ja tämä sähköpotkulauta on firman kuljetuskalustoa.

Saavuttuamme Närän kanssa Koskelan varikolle, papparainen meinasi pillastua heti kättelyssä, sillä hän huomasi Nikun istuvan farmari Mersussa. Tiesin papparaisen vihan kyseistä automerkkiä kohtaan. Närä ajoi Corollansa mahdollisimman kauas Mersusta, ettei saksalaisuus tartu. Olivat kuulemma niin kehittymättömiä japanilaisiin verrattuna.

Papparaisen jupinan säästämänä siirryimme ratikkahalliin ja aloimme tehdä tuttavuutta sähköpotkulaudan kanssa, joka oli ensimmäinen sähköhärpätin mihin olen liikkumismielessä tutustunut. Siis siinä mielessä, että sillä ajetaan itse. Toki radio-ohjattavat autot ovat tuttuja. Muistanette Hummerin koeajon tässä taannoin.

Potkulaudan nähdessäni olin lentää perseelleni penkin takia. Olin kuvitellut, että potkulauta on potkulauta jonka päällä seistään ja joko potkitaan vauhtia tai tässä tapauksessa annetaan vauhtia sähkömoottorin avulla. Shokkia hieman helpotti tieto ja omistajan demonstraatio siitä miten penkin sai pois.

Koeajossa oleva potkulauta oli X-Treme 800 mallinen ekokiihdytin 800W teholla. Kantavuutta sille luvattiin 120 kiloa, joten nautinto suotiin isoillekin pojille. Akkukapasiteettia oli 12Ah ja nopeutta luvattiin n. 30km/h. Renkaat olivat 26 cm ilmatäytteiset. Potkulaudassa oli jousitus ja ketjuveto. Nämä edellä olevat tiedot katsottiin potkulautaa myyvältä nettisivustolta, joten en laita päätä pantiksi niiden oikeellisuudesta. Lukija siis vastaa ihan itse lukemastaan informaatiosta.

Tämä kyseinen malli oli varustettu lisäksi merkinantolaitteella eli torvella, sekä lasten polkupyörään tarkoitettulla tavarakorilla. Mukitelineen puuttuminen tökkäsi silmään, mutta tavarakoriin voi laittaa monta mukia, joten siitä ei nyt tällä kertaa miinuksia. Torvi oli hyvä, sillä on kätevä säilyttellä jalankulkijoita (vain suljetulla alueella). Niin, huomioikaa se, että tällä ei ajeta ekologisesti työmatkoja, vaan ainoastaan suljetulla alueella ajaminen oli sallittua. Varikkomopona olisi varmaan vällän kätevä ja huomiota herättävä. Tästä tuli mieleen, että näin viime kesänä samanlaisen Korson K-marketin seinää vasten. Epäilen vahvasti, ettei sitä oltu kannettu sinne. Jotkut siis keulivat tällaisilla myös liikenteessä, hyi, hyi!

Potkulaudan väri oli musta, suotakoon tällä kertaa kun se sointui niin hyvin renkaiden väriin. Lisäksi pitää mainita levyjarrut, jotka olivat välttämättömyys kun haettiin maksimaalista hidastuvuutta tällaisista nopeuksista. Piti vain muistaa puristaa kahvoista kunnolla, ettei itse jatka matkaa potkulaudan pysähtyessä.

Etulokasuojan puuttumisesta meinasin antaa miinusta. Tajusin sitten, että jarrujen pettäessä huimissa nopeuksissa oli yksi vaihtoehto tarjota kenkää eturenkaan pintaan ja vauhti kuolisi siihen. Hidastuvuus oli sitten kiinni ihan siitä millainen oli kuskin kengänpohja ja lihasvoima. Potkulauta voi myös mennä ympäri noin jarrutellussa, joten varovaisuutta kehiin.

Konehuoneeseen emme kurkanneet, sillä sähkömoottorit olivat yleensä aika hankalasti avautuvia tapauksia. Sen sijaan akkukotelo oli helposti avattavissa ja se sisälsi kolme kappaletta akkuja ja sulakkeen. Närä katseli akkuja ja totesi, että nostetaan jännitettä, niin potkulautaa kulkisi kovempaa. Utelin papparaiselta, että tarkoittiko hän sitä, että akkuja nostettaisiin ylemmäksi. Olihan se jännite silloin ylempänä. Olin kuulemma pöljä, en vaan ymmärrä miksi.

Potkulaudan ohjaustanko oli kuin polkupyörässä, eli aika tuttu useimmille. Jarrukahvoja oli kaksi kappaletta maksimaalisen jarrutusvoiman tuottamiseksi. Kaasukahva oli oikealla puolen ja siinä oli kolme valoa pimeässä ihailtavaksi. Muita valoja tässä ei ollut, joten pimeässä tällaisella liikkui kuin

mustanaamio yössä. Laitteessa oli virta-avain, jolla estetään luvaton käyttö ja se, etteivät akut tyhjene seistessä. En tullut kysyneeksi, mutta epäilen vahvasti, ettei sähköpotkulaudalla onnistu mäkistartti. Testasin tässä kohtaa myös äänimerkinantolaitteen ja siinä oli erittäin vaikuttava ääni. Autoihin tuollaiset, niin liikenteessä olisi paljon hauskeempaa, varsinkin jalankulkijoilla.

Aikamme potkulautaa pähkäilyämme Niku yllytti meidät koeajamaan sen. Närä ilmoitti heti, ettei häntä kiinnosta Mersu-miehen potkulauta, varsinkaan kun siinä ei ollut mitään Japaniin viittaavaa tekstiä. Ehdotukseni Toyota-tarrasta potkulaudan kyljessä ei saanut kannatusta, se olisi kuulemma vain ongelmien peittelemistä.

Eipä siinä mitään, minä otin koeajohaasteen kyllä vastaan ja tartuin härkää eli tässä tapauksessa potkulautaa ohjaussarvesta. Vähän kyllä epäilytti, että repiiköhän tuo ranteet hajalle heti ensimmäisessä kiihdytyksessä. Istahdin penkille varovasti toisen jalan varpaat maassa ja käänsin vähän kahvasta. Närä seisoj takana ja sanoi laittaneensa 112-numeron pikavalintaan tätä ajatellen.

Lähtö onnistui hyvin ja potkulauta säntäsi matkaan. Nopeusmittarin puuttumisen vuoksi en päässyt ihan selville miten lujaa viiletin, mutta vauhti tuntui varmasti kovemmalta mitä se todellisuudessa oli. Hetken kurvailtuani totesin sen olevan aika kiva peli ja helposti hallittavissa. Ratikkakiskojen kohdalla tosin piti vähän varoa, sillä pienet pyörät hakivat helposti niissä. Keulimaan en laitetta saanut, mutta kyllä se aika nopeasti meni eteenpäin kun ajoi vähän pitemmän suoran. Se ei hyökännyt heti huippunopeuteen vaan kelasi sitä pikkuhiljaa.

Ajosta voisi sanoa sen, että kahdella kädellä ajettaessa potkulauta kulki hyvin ja helposti suoraan. Yhdellä kädellä sitä ajaessa tuli ilmi potkulaudan hienoinen suuntavakavuuden puute. Ainakaan omalla ajokokemuksella en saanut sitä pidettyä yhdellä kädellä kuin junaa kiskoilla. Vähänkin kun oli heittoja ajoalustassa, niin se teki ihmeellisiä ajokuvioita. En kuitenkaan onnistunut kaatamaan sitä. Eihän sitä pitäisikään ajaa yhdellä kädellä, mutta halusin kuvata samalla ajoani.

Jarrut olivat erittäin riittävät, ei ole kyllä pelkoa ettei niillä saisi tätä vehjettä pysäytettyä. Jousitus toimi hyvin, niin penkin kuin varsinaisten jousien osalta. Mukitelineen puuttumisen jujun tajusin ajaessani potkulautaa yhdellä kädellä. Piti olla jo aika kokenut kuski, että sai juotua vaikka kuuman kahvin ajon aikana läikyttämättä. Pillimehuja, siinä minun ratkaisu jos tällä ajaessa jano yllätti eikä ollut aikaa piipahtaa missään kahvion puolella.

Aikani koeajettuani omistaja näytti miten sillä poltetaan rengasta. Mitään kunnan savuja emme saaneet aikaan, mutta kumin kiljunta kyllä täytti lähitieneon. Kyllä sähkössä on voimaa! Sitä en osaa sanoa, että onko atomisähkö tehokkaampaa mitä vesisähkö tai ekosähkö. Atomisähkö voisi olla vaikka 98, vesisähkö 95 ja ekosähkö diesel, jos ajatusleikki siirretään automaailmaan. Nyt kaikista intomielisimmille ekoperteille tiedoksi, tämä ei liiku ns. kissasähköllä.

Tässä ei ollut suinkaan kaikki mitä koeajoon tuli. Koska pelkällä potkulaudalla ajo oli helppoa kuin kivien potkiminen, laitettiin ajoon lisää haastetta. Tälle potkulaudalle oli oma peräkärry, joka oli täynnä kaikenlaista tavaraa. Ajamisen vaikeusastetta lisäämässä oli iso paperirulla mahdollisimman korkealla.

Jälleen tuli käsky käydä ohjaimiin kiinni ja testaamaan miten sähköpotkulauta kulkisi kuorman kanssa. Nyt jännitti jo vähän enemmän kun tartuin ohjaimiin. Olin aivan varma, että nyt tämä sähkölaite hytyisi kun perässä oli noin paljon kuormaa. Nousin potkulaudan päälle ja tartuin kaasukahvasta. Väänsin sitä varovasta ja mitä kummaa, koko yhdistelmä lähti liikkeelle kuin tyhjää vaan. Minun oli aivan pakko vilkaista taaksepäin, että työnsikö joku tätä yhdistelmää. Ei työntänyt. Väänsin lisää kahvasta ja nopeus nousi. En uskaltanut ajaa kovinkaan lujaa, kunnes sain omistajalta komennon ajaa niin lujaa kuin se ikinä vain kulkisi.

Minä tein kuten käskettiin ja kohta kiidin lähes valon nopeudella pitkin ratikkahallia. Puolustukseksi tähän voin sanoa, että voihan niitä olla hitaita valojakin. Vauhtia alkoi piisata ihan liiaksikin asti, sillä peräkärry alkoi heittelehtiä aika pahasti. Hippasen kylmäsi kun totesin kärryn hakevan omia uriaan. Sekunnin sadasosan ajan mielessäni kävi, että kohta se tulisi kylkimyyryä perässä. Oli aivan pakko heivata vauhti alas, joka rauhoitti menon. Kärryn vetäminen sähköpotkulaudalla onnistui erittäin hyvin, kunhan vaan malttoi olla kaahaamatta.

Tässä mielipiteeni sähköpotkulaudasta:

370 eurolla sai tästä aivan loistavan kulkupelin jollekin suljetulle alueelle. Sopii niin isojen kuin vielä vähän isompienkin poikien kulkupeliksi (ja miksei myös tyttöjen). Ei tule ajollekaan hintaa, kun lataa naapurin tai työpaikan pistorasiasta. Sähkökäyttöisyydestä huolimatta en suosittele tätä ekohipille. Sen takia, että kohta tuollainen saita hamppupipo painelisi tällä pitkin pyöriteitä ja linnoittautuisi johonkin Helsingin keskustan pyörätaskuista. Sen sijaan tässä oli oiva peli sellaiselle duunarille, jolla oli iso työpaikka ja nopeajalkaiset pomot. Tällä oli helppo vältellä töitä, kun kaahasi tukka hulmuten pomoja pakoon. Vielä kun kiskoisi umpikypärän päähän, niin ei kuulisi yhtään mitä johto käskyttäisi.

Loppuun vielä pieni huomautus, että ne vakavasti otettavat koeajot pitää mennä lukemaan jonnekin ihan muualle. Rutinoffin kuski on taatusti puolueellinen koeajaja ja vetää kotiinpäin niin paljon kun narua riittää. Lisäksi koeajoissa on tapahtumia, mitä ei ole koskaan tapahtunut. Näihin teksteihin uskominen on täysin omalla vastuulla. Kait te siihen mustanaamioonkin uskotte?

P.S. Paljon kiitoksia Nikulle Other Side Customista koeajon järjestämisestä. Mikäli töhryt tekevät elämästänne vaikean tai haluatte muuten vain töhryttömän ympäristön, niin vierailkaa Nikun firman sivuilla osoitteessa www.othersidecustom.com

Rutinoff ja korvikeautot [Facebookissa](#).

© Rauno Vääräniemi 2011 - www.rutinoff.net